

Remco Veldhuis en
Richard Kemper

***Met de groeten
van Veldhuis
& Kemper***

THOMAS RAP 2014

Een kollum doen...

U of je leest ‘as we speak’ een column van ons. De eerste. En u of je mag best weten; We hebben ons wel even ergens overheen moeten zetten om ‘ja’ te zeggen.

Ik leg het uit. Ergens in 2002 wordt Veldhuis & Kemper gevraagd ‘een Kollum te komen doen’. Oftewel, een cabaretvoorstelling te spelen in Kollum, een plaatsje hoog in Friesland. Er valt een boekenbon en een fles Berenburg te verdienen en alles voor de (klein)kunst dus wij er heen. Een pokkenend waar geen eind aan komt maar eenmaal in Kollum zeer de moeite waard. Er staat een heus dorps-huis met 350 klapstoelen en een mooie vleugel op ons te wachten. Na een prima soundcheck is het hup aan het avondeten bij de lokale Chinees. Je vraagt je overigens af wat de beweegredenen zijn van een voor de dictatuur en armoede gevluchte Chinees om zich te vestigen in Kollum, maar goed. Het is aanvang, het doek gaat open en violà... welgeteld 24 van de 350 klapstoelen zijn bezet! Aan de grond genageld en intens teleurgesteld wil Veldhuis het doek weer dichttrekken, ‘Dank u wel!’ roepen en naar de bus rennen, maar Kemper besluit anders. Hij springt onder het uitroepen van ‘Dit is een unieke kans!’ van het podium af om vervolgens iedereen persoonlijk de hand te schudden en te vragen naar diens naam, werk, levens-

loop en burgerlijke staat. Ik weet niet meer precies hoe de avond verder verliep en dat doet er eigenlijk ook niet toe. Feit is dat ik die avond een trauma heb opgelopen met Kollum. Ik kan tot op de dag van vandaag het woord niet horen of het klamme zweet breekt me uit. Toen 'Vrij' belde met de vraag 'of Veldhuis & Kemper een column wilde doen' was dat niet anders...

Getraumatiseerd of niet, ik ga dus per omgaande m'n stinkende best doen om te columneren. Maar dan wel om de week. Want die andere week doet Kemper het, en die heeft nergens last van. Sterker nog, die gaat waarschijnlijk vragen naar uw of jouw naam, werk, levensloop en burgerlijke staat. En da's mooi, want dan kunnen we dat L.S. voortaan achterwege laten.

We hebben er zin in!

Met de groeten van Veldhuis & Kemper

Glitter & Glamour

Er was een tijd dat wij cabaret nog combineerden met het leven als reclameman. Overdag reclameman, 's avonds cabaretier. Nu hebben reclamemensen een nogal dubieuze reputatie. De meeste mensen vinden het een stelletje glijers die ons dingen laten geloven, vinden en kopen die we niet willen. Slechts sommigen dromen weg bij de gedachte aan snelle cabrio's met dito mannen die zich al broodjes zalm weghappend in linnen pakken met instappers zonder sokken richting klanten spoeden om daar in twaalf minuten een nieuwe campagne te 'verkopen'. En op de terugweg al aan de champagne! Maar geloof het of niet; negentig procent van de reclamemensen in Nederland zijn gewone, treinreizende, hardwerkende vaders en moeders die zich het ongans zweten op de lay-out van de nieuwe brochure van het lokale glaszettersbedrijf. Iemand moet het doen. Maar als je in de reclame werkt, zorg je er natuurlijk voor dat het 'sexy' imago van dat vak in stand blijft. Best spannend als je op een feestje mag vertellen over je laatste, spannende 'fotoshoot'. Dat er gewoon een pak A4-printerpapier werd gefotografeerd voor de superaanbieding van de kantoorboekhandel hoeft natuurlijk niemand te weten. Blijkbaar willen mensen graag blijven geloven wat ze toch al geloofden. Bij onze overstap naar het theaterleven dachten we dit dubbelspel achter ons te kunnen laten. Maskers af,

welkom eerlijkheid! Want iedereen weet toch dat wereldberoemd zijn in Nederland een kwestie is van na de voorstelling een biertje drinken met je publiek en (als je sommige kleedkamers ziet) glitter & glamour vaak hetzelfde is als pissen in een emmer? Niets is minder waar. Zo heb ik kennissen die als ze met ons uit eten gaan onderweg al wedden om hoeveel handtekeningen ik vanavond uit zal delen. Als ik vervolgens in het pannenkoekenhuis wel één hele keer wordt herkend – ‘Ben je nou Nick of Simon?’ – valt dat een beetje tegen. Nieuwe kennissen die bij ons thuis komen kijken vooral verbaasd: ‘Niet vrijstaand?’ En als ik dan ook nog vertel over onze knullige kleedkamerperikelen van haperende strijkbouten, zomen van broeken terugnaaien en het samen delen van ’t laatste restje tandpasta, worden ze zelfs een beetje boos; ‘Ken ik een keer een BN’er, is het een sukkel!’ Dus voordat ik geen vrienden meer overheb lieg ik er weer ouderwets op los. Onze vipbus heeft 2 stewardessen aan boord die elke vijf minuten een hapje en een drankje brengen, schoenen dragen we maar één voorstelling en afstanden verder dan vijftig km doen we met de heli. Nieuwe kennissen dienen zich inmiddels weer rijen dik aan en luisteren gretig naar mijn verhalen over premières vol BN’ers waar ik nooit ben geweest. En ik denk stiekem: theater voor de buitenwereld, het is soms net reclame.

C-Factor!

Het vak van cabaretier is razend populair. Dat bleek maar weer eens toen we een tijdje terug voor KRO's *Nederland te Koop* op pad werden gestuurd. Er werd gezocht naar twee kandidaten voor een trio. Nou zijn we afzonderlijk van elkaar heus wel te porren voor een seksperimentje, maar Richards blote billen zien buiten de kleedkamer van een theater, nee dank je. Maar het bleek te gaan om een jongen die op zoek was naar twee medecabaretiers om voortaan gedrieën op te trekken in de vaart der volksvermakers. 'Waarom cabaret? Waarom jij? Waarom drie?' vroegen we ons af, maar de verlegen jongen had er eigenlijk niet echt een antwoord op. 'Omdat ik Marc-Marie goed na kan doen' is geen afdoende basis als je op het punt staat je leven te wijden aan het vak van 'vallen en opstaan' en 'uithuilen en opnieuw beginnen'. Zo'n beetje iedereen kan Marc-Marie namelijk goed nadoen. Maar toch wilde ie het... heeeeel graag. En dat snap ik wel. Want aan de top van dat lijstje van bijna driehonderd artiesten die zichzelf tot de cabaretiers rekenen staan razend populaire solisten, kekke duo's en top trio's die bijna altijd wel ergens op tv of radio te vinden zijn. Al grappen strooiend en geld verdienend! En dat ziet er aantrekkelijk uit. Wat 'gewone' mensen op een schoolplein, een verjaardag of kantoor doen, doen zij voor hun beroep en het allermooiste is nog wel dat je er

in tegenstelling tot een popidool of musicalster he-le-maal niet goed hoeft uit te zien! En dat maakt het vak van cabaretier bereikbaarder dan welk ander theater- of tv-vak. Je kan dan ook wachten op *So You Think You Can Make Them Laugh*, *Op Zoek Naar Youp* of *The C-Factor*. Jawel, ik schreef er al eerder over, nog een talentenjacht! Weg met de schaamte en hup met je beste schoolplein-, verjaardag- of kantoorgrappen auditie doen! Het zal mij benieuwen wie er deze week in de laugh-off zit en of ze allemaal door de imitatie-ronde heen komen. Sms HAHA3 om jouw kandidaat in de show te houden! En de hoofdprijs? De oudejaarsconference doen. Het script ligt al klaar, je hoeft het alleen maar uit je hoofd te leren! En als nou iedereen die Marc-Marie goed na kan doen op de auditierondes komt en vervolgens ook kijkt, kan het nog wel een hitje worden. Mocht de *C-Factor* er nou komen hoop ik in ieder geval dat het op zaterdag wordt uitgezonden. Dan staan Richard en ik tenminste zeker weten in het theater. Marc-Marie na te doen natuurlijk!

11 November

We hebben het in Noord-Holland net weer gehad: Sint-Maarten. Kinderen lopen met lampionnen langs de deuren, zingen liedjes en krijgen dan snoep. Best een bizarre gewoonte anno nu, toch? Even ‘googelen’ levert op dat de oorsprong iets te maken heeft met ‘bedelen’ en ook met ‘vruchtbaarheid vieren’. Die combinatie klinkt dan weer wél logisch in deze tijd van ernstig ‘single’-vrouwen-overschot met dringende kinderwens. ‘Goedenavond, ik zit midden in mijn eisprong en nu hoor ik dat u nogal vruchtbaar bent. Als ik nou een liedje zing, zou u dan misschien even...’ Misschien komt dat ooit nog. Nu is het een echt kinderfeest dat er ook nog wel bij kan in deze hectische ‘hoe-krijg-je-je-kinderen-in-zo-kort-mogelijke-tijd-hélemaal-gek’-weken. Als aangesloten papa nam ik de taak op me om Sint-Maarten met de jongste van vijf te doen. Ik sloot me aan bij een paar andere moeders om eerst samen te eten en dan met een paar andere kindjes langs de deuren te gaan. Leuk idee, nooit meer doen! De ‘paar’ andere kindjes bleken er veertien te zijn, buiten was het windkracht 6, het onweerde, bliksemde en de kinderen zelf bleven liever televisiekijken of in de verkleedkist hangen. Maar aangezien alle moeders vonden dat Sint-Maarten bij de opvoeding hoorde én er een stoere vent bij was (nu opeens wel) liep ik voor ik het wist om 18.30 uur als enige ouder met veer-

tien tegensputterende kinderen de straat in. Om 18.34 uur was de helft van de lampionnen stuk of weggewaaid, zeven kindjes wilden naar huis en de rest stoof steeds een andere kant op. Heel anders dan in mijn eigen jeugd, maar ik had dan ook geluk. Wij hadden namelijk een meneer met Alzheimer in de straat waar we gewoon 34 keer opnieuw aanbelden. Nu kwam ik drie kwartier later kapot met het hele zootje en zeven kilo snoep weer binnenvallen. ‘Goed dat we toch even doorgezet hebben hè,’ zei een moeder terwijl ze nog een slok wijn nam. Thuis, in onze eigen straat wilde de kleine nog ‘hééééél even’. Tuurlijk schat. Bij het vierde huis deed er een nogal forse vrouw open. Mijn jongste zette meteen in: ‘Sinte Maarten mikmak, mijn moeder is een dikzak et cetera. De lieve mevrouw zei lachend: ‘Ik ken jouw moeder en die is helemaal niet dik’ waarop mijn jongste sneller dan het licht antwoordde: ‘Nee, maar jij wel!’ Ik greep natuurlijk meteen in. ‘Dat zeg je toch niet! Zeg eens netjes “u” tegen die dikke mevrouw.’ Laat dat opvoeden maar aan mij over. Op naar die andere Sint!

@#*X%

Als er een onderscheiding voor 's lands slechtste klusser zou zijn, zou mijn vrouw mij gisteren nog voordragen, en het beoordelend comité me vandaag nog onderscheiden met het predicaat 'Oppermaarschalk in de Orde van Totale Chaos'. Ik ben er zo slecht in. Maar stoppen met klussen ho maar. Er was iets met een ezel en een steen, maar ik weet ook na 42 mislukte grote en kleine projecten van geen ophouden. Neem afgelopen weekend. Onze dochter is uit de box gegroeid en dus wordt het tijd voor een speeltafeltje op die plek. Wij op pad. Na een teleurstellende zoektocht vinden we slechts twee afgeprijsde en toch nog hysterisch dure 'ooo, die moeten we hebben' stoeltjes. Geen tafeltje. Ook nog even langs onze lokale kinderdealer en ziedaar: een ongelakt, iets te hoog, beetje boers tafeltje. Voor een tientje! Een dief van je eigen portemonnee als je die laat staan. Mijn vrouw merkt terecht op dat het boerse tafeltje totaal niet in ons interieur past. 'Ik toch ook niet,' pareer ik haar opmerkzaamheid maar beloof ook plechtig dat ik nog dit weekend het tafeltje in zal korten en zal voorzien van een lik witte verf. 'Jijzelf!?' vraagt ze bang. 'Jezus schat, dat kan ik toch wel!?' sis ik haar toe maar haar blik spreekt boekdelen. Om een heel lang verhaal kort te maken ga ik nu over in telegramstijl: Naar bouwmarkt verf kopen. Grondverf vergeten. Dan maar direct met hoog-

glans. Verf anders dan stoeltjes. Verf ruilen. Kan natuurlijk niet. Verf bijkopen. Pootjes ingekort. Onverklaarbaar verschil in lengte pootjes. Diverse zaagsneden verder pootjes eindelijk gelijk. Verven! Bruine strepen? Oude kwast niet schoon. Naar bouwmarkt nieuwe kwast kopen. Nieuwe kwast in de rui. Overal haren. Lijkt of kat op tafeltje heeft gelegen. Verf droogt niet. Garage te koud. Tafeltje binnenshuis zetten. Verf op vloer in huis. Verf aan kleren. Vrouw woest. Resultaat eerste dag: een wit met bruine strepen harig tafeltje, garage een slagveld en geen kus voor het slapen. Tweede dag: vroeg op, tafeltje niet droog. Toch schuren. Schuurpapier plakt aan tafel. Nu haren én zand in verf. Hoogte checken. Te laag. Afgezaagde delen halveren en erop timmeren. Hout splijt. Dan maar lijmen. Lijm droogt niet!? Lijm niet geschikt voor hout. Andere lijm kopen (zondagopening, godzijdank). Tafeltje inmiddels 73 euro. Pootjes verlengd. Blijkbaar scheef gezaagd, pootjes scheef! Tafeltje rechtop zetten. Vuil van werkbank plakt aan tafeltje. Komt later wel. Eerst hoogte testen mét dochter. Tafeltje nou weer te hoog. Dochter verf aan handjes. Dochter moet van tafeltje. Dochter krijsend over vloer. Nog meer verf aan vloer. Vrouw vindt tafeltje spuuglelijk. Tafeltje in buitenhaard. Tafeltje brandt als de neten... @#*X%

Puberen

Volgens mij ben ik aan het puberen. Nu kan je er gif op innemen dat als een veertigjarige man dat zegt, hij eigenlijk bedoelt 'ik zit in een midlifecrisis' maar dat ontken ik. Ik heb nog geen motor gekocht, ik laat mijn spijkerbroek niet opeens half op mijn kont hangen zoals mijn veertienjarige zoon dat doet, ik wil niet weg bij mijn vrouw en heb geen plannen voor een Bed & Breakfast op Ibiza. Een midlifecrisis is het dus niet. Ik puber! Ik kom tot die conclusie door de ouderavond op de middelbare school van mijn zoon. Dat begon met een inleiding over het puberbrein. Met foto's van de hersenen waardoor het een wetenschappelijk sausje kreeg. Er werd uitgelegd dat de hersenen van onze pubers nog volop groeien. Van achter naar voren. Aan de achterkant van de hersenen zitten de emoties. Agressie, verdriet, verliefdheid, lust en vooral de impulsen. Als laatste in de groeicurve komt pas de voorkant van het brein, de zogenaamde 'prefrontale cortex' aan bod. Maar dit is juist het controlecentrum dat de consequenties van al die impulsen kan overzien. En zover zijn de pubers nog niet. Met andere woorden: de leeuw is los, maar de leeuwentemmer is er nog niet. Wij ouders werden geacht om tijdens de pubertijd van onze kinderen hun prefrontale cortex te zijn. 'Vergeef hen, ze weten niet wat ze doen.' Herkenning trok door de aula. 'Zo is het precies!,' hoorde ik veel moeders

fluisteren. Behalve naast mij. Die zei namelijk zacht: ‘Zo ben jij precies,’ Sorry? We zaten hier toch niet op mijn ouderavond? Maar ze heeft gelijk. Ik ga me nachtenlang te buiten aan een duik in de koelkast en roep dan geïrriteerd: ‘Deze weegschaal is ook al stuk!’ Ik kan een uur voor het kerstdiner nog wat relationele irritaties ter tafel brengen en ben verbaasd dat ze tijdens het etentje zo stil is. Of na een avond met vrienden in de stad half lam de slaapkamer binnenvallen en me afvragen waarom ze me nu niet de aantrekkelijkste man op aarde vindt. Gelukkig kwam op de ouderavond niet aan bod wanneer die prefrontale cortex is uitgegroeid. Waardoor ik nu een prima wetenschappelijke verklaring heb voor mijn gedrag. Dat komt gewoon nog! Tot die tijd is mijn vrouw niet alleen de prefrontale cortex van onze twee pubers maar ook die van mij. Klinkt trouwens best romantisch toch? ‘Schat, jij bent de mooiste prefrontale cortex die ik ken.’

Wian?

‘What is a name?’ moet daar staan, maar de kop mag maar negen tekens hebben. Vandaar de afkorting. Ik wil het namelijk even hebben over namen. Ik denk al lang na over een naam voor ons tweede kind. Niet dat we zwanger zijn hoor. Gewoon, je kan maar beter voorbereid zijn in deze tijden. Mijn naam is namelijk een treurig product van de jaren zeventig. Net als alle andere Remco’s, Peters, Eriks, Jeroenen, Erwins en Richards... Ze neukten zich een slag in de rondte, maar hoe dat gebroed allemaal moest heten, daar wilden ze blijkbaar niet te veel tijd aan besteden. Nu daarentegen!? Wat er bij mijn dochter op de crèche aan vogels, weertypes, fruit, bloemen en diersoorten rondloopt geloof je niet. Mees, Storm, Beer, Kers, Peer, Sterre, Vlin-der, Muis, Bloem etc. Je kan dan toch echt niet aankomen met iets als Remco. Bovendien lijkt een naam behoorlijk toekomstbepalend. Neem nou wat Johnnen. De Mol, Van den Heuvel, Ewbank, Van der Eerd; allemaal zo’n beetje de beste in hun vak. Zelfs John de slager (de beste vriend van Richard) is gelijk de beste slager van Amsterdam. En je hoeft er maar één lettertje naast te zitten en het is een heel ander verhaal: Johan Vlemminx... Dat deze Richard en Remco het überhaupt nog zover hebben geschopt is een gotspe. Want noem nou eens wat groten met die namen. Krajicek en Campert, verder kom je niet hoor. En dat ter-

wijl het barst van de Remco's en Richards. Nee, je moet verdomd goed weten wat je doet tegenwoordig. En vooral ook verder kijken dan die kinderneus lang is. Vlinder is nu nog leuk, maar wat als Vlinder straks Directrice van een vmbo is. 'Ga jij je maar melden bij Vlinder!' Of Storm politicus... Stem Storm! Of weerman: 'En voor het weer gaan we over naar Storm.' Goed nadenken dus. Ook omdat sommige combinaties van voor- en achternaam niet fijn zijn. Peter Deauville lijkt onschuldig. Totdat het op een visitekaartje staat: P. Deauville. Zelfde geldt voor Anita Naal, Karel Lesaque. Om van Cas Plant, Dick Tevreden, Ben Dood, Wil Meer, Ray Dactie en Maarten April nog maar te zwijgen. En dan zijn er ook nog eens namen die (ineens) uit de gratie raken: Adolf, Osama, Joran of Dries. Maar dan doe je er niks meer aan. Lastig hoor. Misschien moet ik wel gewoon eerst maar eens de vraag stellen waar 't allemaal mee begint: schatje, wil jij eigenlijk wel een tweede? Die naam komt dan later wel. Ik hou het voorlopig even op Wian. Niet eens zo gek...

Depri...

Ruim één miljoen Nederlanders zitten aan de antidepressiva. In de tv-documentaire *Iedereen Depressief*, die een tijdje geleden werd uitgezonden, waren de geleerden het erover eens dat zestig tot tachtig procent hiervan niet écht nodig is. Ik vraag me dan toch af hoe zoiets in de praktijk gaat?

T = Therapeut. K = Kees.

T: Nou Kees, hoe gaat het?

K: Heel goed. Ik heb het leuk thuis, op m'n werk, ik voel me goed. Dus...

T: Dus?

K: Nee niks, ik was klaar.

T: Waarom zeg je dan 'Dus...'?

K: Dus?

T: Nou zeg je het weer.

K: O, gewoon... 'dus'.

T: Kees, je zegt nou tot drie keer toe in héél korte tijd 'dus'. Wat wil je daarmee zeggen? Ga maar zoeken...

K: Dus ik moet nou...?

T: En dat is vier... hoor je 't zelf nog wel, die dus-afwijking van jou?

K: 'Dus-afwijking'?

T: En vijf! Wat betekent dat ge-dus allemaal zeg? Lawe's

kijken. Met jou gaat het allemaal goed zeg je 'dus' je zit hier? Nou, dat klopt niet, hé Kees?

K: Nee.

T: Eigenlijk zeg je 'dus', maar je bedoelt 'maar': het gaat goed 'maar' ik zit hier.

K: Nou...

T: 'Dus' eigenlijk gaat het helemaal niet zo goed... want anders zat je hier niet.

K: Ehhh...

T: Kijk, nu komen we ergens. Dat is een hele belangrijke stap, Kees, die je net gezet hebt. Het erkennen van je probleem. Nou... waarom ben je hier?

K: O, ik dacht: ach het kan nooit kwaad.

T: 'Kwaad'... Da's een donker woord, hè, Kees. 'Kwaad'.

K: Ja, als je het zo zegt.

T: Nou, jij zegt het. Ik heb niet gezegd dat je het woord 'kwaad' moest gebruiken. Ben je kwaad?

K: Eehhhh... nee, ik geloof het niet.

T: Waarom ben jij zo kwaad, Kees?

K: Geen idee.

T: Dus als ik het mag samenvatten Kees, dan dénk je dat het goed met je gaat, 'maar' je zit hier, 'dus' eigenlijk gaat het helemaal niet goed want je bent 'kwaad', maar je weet niet waarom. Klopt dat?

K: Pffff... wiskundig klopt dat, ja.

T: Nou Kees, dan hebben we vandaag heel veel bereikt. Ik geef je straks een klein receptje mee, moet jij eens op-letten. Volgende week zelfde tijd?